

Benim de Karnem Aslında

– Zontul · 01 Şubat 2014

BENİM DE KARNEM ASLINDA_____

Karneye dair yazacaklarım, bir eğitimci olarak belki biraz nostalji değerinde..

Her karne verişte karne de ki değişim sürecini hisseder, hep gözlemlerim. Önce bizim zamanımızdaki karneler gelir aklıma. Kalın karton dokulu ve öğretmenimizin el yazısı ile süslü.

Konulmuş bir nokta bile mühimdi biçim için. Satır satır okurduk ve kıyaslardık öğretmenlerimizin el yazısını.

Nasıl övünürdüm öğretmenimin güzel yazısı ile. Hiç Unutmuyorum.

Az olan her şey kıymetliydi tabi. Yarıyıl tatili boyunca karneyi özenle korurduk ve dönem başında tekrar karneyi okula götürürdük. İkinci dönem notlarımızda o karnelere geçirdi.

Ve o karneler ömrümüzün bir yılına damga gibi vuruldu.

Ve şunu görüyorum yıllar geçtikçe ve karşılaştıkça dostlarımızla. Karnesini ehemmiyetle saklayanların güzelliğini önemseyenler hayatın önemli alanlarında hizmet almışlar.

Şimdiki karneler incecik bir kâğıt olduğu gibi saklamaya gerek yok, yenisi veriliyor ikinci dönem.

Üzerindeki tüm yazılarda bilgisayarda yazılıyor. Ve çocuklar üzerindeki notlarla da oynayamıyor.

Nasıl haberler yayılırdı notlarını değiştirenlerle ilgili. Çoğu aile fark etmezdi bunu. Bizlerin arasında mevzu olurdu işte. Çok kızacaklarından mı hayır. Ar meselesi idi. Nasıl zayıfla gitsindi eve?

kARne AR ise de bize zamanında! Korkuyorsak ta kötü getirmekten, aileler daha hoş görülüydü. Karnenin önemiyle beraber eskiden aileler çocuklarıyla hayata dair okumalar yapardı. Birlikte iş yaparlar çocukları hayata dâhil ederlerdi. Domatesin nerede yetiştiğini nasıl yetiştiğini bilmeyen bir çocuktan fen notunun iyi gelmesi nasıl beklenebilir? Başını kaldırıp yıldızlar tefekkür ettirilmemişse Astrolojiden hoşlanır mı? Kanla sulanmış topraklardan bir haberse tarih coğrafya ilgisini çeker mi?

Kredi kartı ile hemhal olmuş çocuklar parayla hesaptan bütçeden uzaksa sever mi matematiği..

Ninemizin, dedemizin masalları sevdirmişti bize Türkçeyi...

Doğayla birlikteliklerin derslerimize katkısı da göz ardı edilemezdi...

Zihinlerinde somutlaştırılmayan her şey bilgi olarak karşılına çıkmakta ve nota dökülmekte. Sadece kitap aralarında kalan soyut etkileşimsiz öğrenilen bilgilerde unutulmakta.

Tuzum kurumu? Hayır...

Çocuklar odalarından çıkıp ayaklarıyla hayata basmalı. Hayat kitapların sihirli cümleleri ile birleşmez ise o karneler başımıza bela olacak, aramız bozulacak, sınırlarımız bozulacak. Çocuklarımıza kıyacağız en acıma/sızıyla...

Bilgi hayatla bütünleştikçe kalıcı olur, zevk alınır. Öğrenilir öğretilir. Okul aile çevre öğretmen... Yapmak zorundayız bunu. Masum yavruları azarlamadan önce katkımızı düşünelim karneye...

Aslında o karneler sadece çocukların değil hepimizin...

Nilüfer Zontul Aktaş